

Simone Foekens

Hostel
aan zee

Roman

Simone Foekens

Hostel aan zee

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

‘Van alle markten thuis, hè?’ Gefrustreerd kijkt de man Sara aan.

‘Ik heb toch een juslepel?’ Ze wijst zo beleefd als ze kan opbrengen naar het exemplaar dat tussen de pureestamper en de kaasschaaf hangt.

‘Met een tuitje,’ zegt hij misprijzend.

Ze haalt haar schouders op. ‘Dat is niet ongewoon bij juslepels.’

‘Ik ben links.’

‘O.’

‘Het tuitje zit voor mij aan de verkeerde kant,’ legt hij totaal overbodig uit.

‘Het is tenminste een juslepel,’ zegt ze laconiek. Als iemand vlak voor sluitingstijd binnenrolt – bijna letterlijk, want hij struikelde over een skateboard dat een kind niet goed teruggezet had en kon nog maar net op de been blijven – en hijgend uitbrengt dat hij een juslepel wenst, dan moet hij niet moeilijk doen over een tuitje meer of minder.

De man lijkt in dubio te staan.

‘U kunt er ook een in de stad halen,’ geeft ze hem onverschillig ter overweging.

‘Nee, tenzij je een straalvliegtuig ter beschikking hebt. De winkels sluiten over vijf minuten.’

‘Dat weet ik. En nee, ik heb hooguit een fiets te leen.’

‘Oké, doe dan maar.’ De man zucht. ‘En zo’n eiplakjes-snijder, als je die hebt.’

Ze grijnst, daar heeft ze zowaar keus in. Dat moet hij toch waarderen.

‘Alleen plakjes of een waar je ook partjes mee kunt snijden?’

‘Bestaat zoiets?’

‘Nee, ik zeg het zomaar.’ Ze heeft nu al medelijden met degene voor wie hij blijkbaar koken moet. Vast een vrouw op wie hij een huiselijke indruk wil maken. Alles op het laatste moment natuurlijk.

‘Doe maar met zo’n partjesding dan.’

‘Wit of rood?’

‘Wat maakt dat nou uit?’

Hij haalt zijn hand door zijn haren en doet zichtbaar moeite om een beetje kalm te blijven. Ze zal hem niet langer plagen, denkt ze terwijl ze haar gezicht in de plooi houdt en vooral niet naar de plukjes haar kijkt die dwaas overeind blijven staan.

‘Bedankt, dag,’ zegt de man nadat hij afgerekend heeft. Met haastige stappen loopt hij naar zijn auto, zwaaiend met de juslepel. Hoewel ze vrijwel geen automerk kan herkennen – ze is zo’n stereotiepe vrouw die meteen naar de kleur informeert –, ziet ze wel dat dit een auto uit het duurdere segment moet zijn.

‘Nou nou, en meneer doet moeilijk over een simpele juslepel,’ mompelt ze terwijl ze het rek met speelgoed naar binnen haalt. Waarom hij zich daar zo druk over maakt? Zijn kleding kwam ook overduidelijk niet bij de C&A vandaan. Ze ziet hem weer voor zich in zijn goedzittende Levi’s en lichtblauwe Ralph Lauren-polo. Tja, zegt men niet dat miljonairs vaak de krenterigste mensen zijn? Al zou hij vast geen miljonair zijn. Toch?

Ze draait het bordje op de deur van OPEN naar GESLOTEN.

Hè, zo’n gek voorval is precies wat ze vandaag nodig heeft. Al was een financiële meevaller voor de langere termijn beter geweest, denkt ze. Ze hoeft niet aan het rekenen te slaan om te weten dat deze dag haar geen grote winst heeft bezorgd. Het is al mooi als ze geen verlies heeft gedraaid. Die juslepel

en eiersnijder zetten ook geen zoden aan de dijk.

Zuchtend kijkt ze de winkel rond. Haar domein, waar ze zo trots op is. Vijf jaar geleden was het een buitenkansje geweest om in dit pand op het bedrijventerrein ‘Van alle markten thuis’ te kunnen starten. Eerst op tijdelijke basis als een soort pop-upwinkel, maar een vaste huurder bleef uit en zo werd haar contract steeds met drie maanden verlengd. Nu gebeurt dat zelfs stilzwijgend. Zoiets als geen bericht is goed bericht. In de beginjaren floreerde de winkel en droomde ze ervan om er blijvend een goed inkomen uit te halen. Met de groeiende populariteit van internetwinkels zag ze haar inkomsten teruglopen.

‘Eigenlijk heb ik een zaak van niets,’ had ze gezegd tegen Frans, de plaatselijke bakker en een oud-klasgenoot van haar. ‘Het is geen winkel in huishoudelijke artikelen, het is geen speelgoedwinkel, geen kantoorboekhandel, geen antiquariaat... Het is van alles een beetje en daardoor net niets.’

‘Het tij keert wel weer,’ had Frans haar getroost, en hij had een extra grote mok koffie met een kraakverse croissant met jam over de toonbank geschoven. Frans loste alles op met warme broodjes en lekker gebak. En het hielp ook wel. In elk geval zolang ze in de bakkerij bleef.

‘Ze – daarmee bedoelde Frans de wegblijvende klanten – komen wel weer,’ had hij een paar dagen later gezegd. ‘Shopen in je huiskamer achter de computer, daar is toch niets aan? Let op mijn woorden, dat internetwinkelen is een hype en gaat snel genoeg weer over.’

‘Ik help het je hopen,’ had ze geantwoord. Frans had makkelijk praten, voor zijn koopwaar ga je meestal het internet niet op.

De juslepel als een baton ronddraaiend in zijn linkerhand loopt Coen naar zijn auto. Achter hem wordt met een schurend geluid een rek naar binnen gesleept. Juslepels met tuitjes, het nut ervan ontgaat hem ten enenmale. Thuis hebben ze die ook. Ondingen, waar hij nog steeds ruzie mee heeft! Hij knoeide er als kind altijd mee op het spierwitte tafelkleed, wat hem steevast op een ongeduldige berisping kwam te staan.

Nu wordt er alleen nog maar over glinsterende brillenglazen van de vlek naar hem en weer terug getuurd.

Hij gooit de eiersnijder en juslepel op de passagiersplaats, zet zijn mobiel op handsfree, kiest een telefoonnummer en start de auto. Er wordt meteen opgenomen.

‘Hoi schat.’

Hij fronst. Sinds wanneer is hij ‘schat’? Hij vreest dat Lydia meer in hun vriendschap begint te zien dan hij. Dan is het zo slecht nog niet dat ze zich ineens herinnerd had dat ze niet naar de bioscoop konden omdat haar zusje een housewarmingparty geeft. Nou ja, roomwarmingparty is een beter woord. Carla heeft een kamer veroverd in een van de meest gewilde studentenhuizen in Leiden en dat moet gevierd worden. Of hij onderweg misschien nog even wat voor haar kon kopen, een juslepel of een eiersnijder, of iets anders huishoudelijks. De keukeninhoud is na het gebruik door zoveel studenten wel aan vervanging toe. Ze kunnen toch niet met lege handen aankomen...

Zonder nadenken had hij toegestemd. Even de auto uit en de benen strekken was prettig. In een keer doorrijden vanaf Bazel was best pittig, pittiger dan hij van tevoren had gedacht. Na een blik op het dashboardklokje had hij zich gerealiseerd dat hij zonder een minuut te verliezen op juslepeljacht moest voor de winkels dicht zouden zijn. Meteen had hij de eerste afslag genomen die zich aandiende en had de eerste de beste voorbijganger gepaaid en zo was hij bij ‘Van alle markten thuis’ terechtgekomen. Inwendig mopperend op Lydia en gaar van het rijden was hij de winkel binnengevallen. Bijna letterlijk ook nog. Zijn frustratie had hij afgereageerd op de verkoopster in de winkel. Die zou wel denken, beseft hij beschaamd.

Ze was met moeite beleefd gebleven. Het smalle gezicht met de puntige kin parmantig opgeheven om hem onvervaard aan te kijken. Langer dan één meter zestig was ze beslist niet, denkt hij. In haar hazelnootbruine ogen had iets van humor geglinsterd, realiseert hij zich nu.

Oké, misschien hoeft hij zich niet te schamen. Niet zo erg als hij dacht in elk geval, want het meisje heeft beslist plezier

gehad om zijn botte gedrag. Hij lacht hardop. Wat een gedoe om een juslepel die nota bene niet eens voor hemzelf is.

‘Heb je het bij elkaar laten inpakken of apart? Wat lach je nou?’

O ja, Lydia.

Hij werpt een blik op de zitplaats naast hem, waar de juslepel met de bocht mee een glijvlucht naar de grond neemt. ‘Uh...’

Een diepe zucht. ‘Mannen!’

‘We gaan,’ kondigt Lydia aan.

‘Eten we niet?’ Verbaasd trekt Coen zijn wenkbrauwen op. Hij heeft toegekeken hoe ze de eiersnijder en juslepel in een glimmend inpakpapier met holografische patronen inpakte. Op haar gemopper over inferieure kwaliteit is hij wijselijk niet verder ingegaan nadat ze hem duidelijk gemaakt had dat ‘beter iets dan niets’ hier niet opging. De gemompelde opmerking dat mannen dat toch niet begrepen, en zeker mannen met blauw bloed niet, heeft hij manmoedig genegeerd. Hij weet dat Lydia dat laatste juist een bijzonder interessant gegeven vindt.

‘Eten we niet?’ herhaalt hij als ze niet reageert. Binnen in hem zit een grommende beer en hij voelt dat die elk moment luidkeels kan gaan brullen van de trek. Ook dat heeft hem daarstraks in de winkel humeurig gemaakt.

Lydia pakt haar tasje en schuift de pakketjes erin. De ingepakte juslepel steekt er dwaas bovenuit. Ze hangt een dun wit vestje over haar arm. ‘Nee zeg, we krijgen daar tapas.’

Daar is Leiden, neemt hij aan.

Hij zegt niets, maar stopt tien minuten later vastbesloten bij een snackbar.

‘Bah, fastfood.’ Lydia rimpelt haar neus alsof hij voorgesteld heeft een emmer olifantenpoep van de dierentuin mee te nemen.

‘Ik heb sinds ik uit Bazel wegging amper iets gegeten, ik heb bijna alleen maar achter het stuur gezeten en ik heb trek,’ zegt hij ferm. ‘Wat zeg ik? Ik ben uitgehongerd! Nog twee uur wachten red ik niet.’

Een paar uur later is hij blij dat hij zich niets van Lydia aange-trokken heeft en een patatje oorlog en een broodje frikandel speciaal verorberd heeft om de beer in hem te kalmeren, want die tapas stellen niets voor. Vast hoog culinair en zo, maar hij heeft weinig op met buitenissige combinaties van bizarre ingrediënten in zulke minieme porties dat ze door een gewone ademhaling al weggeblazen worden. Blauw bloed in zijn aderen of niet, hij houdt van eten dat ook door zijn maag erkend wordt als serieus voedsel.

Hij leunt tegen de donkerpaars geverfde muur met een glas cola in de hand. Waarschijnlijk is hij de enige die geen alcohol in het glas heeft, constateert hij. Er zijn er genoeg die al behoorlijk wat ophebben. Hij hoopt maar dat het voornamelijk mensen uit studentenhuizen uit de buurt zijn... Hij zou bij de meesten in elk geval niet meer in de auto stappen.

‘Hé gast.’ Een schriële knul klopt hem op de schouder en tikt met zijn pilsje uitbundig tegen Coens glas. De cola gulpt over de rand. ‘Adje!’ brult de jongen en hij klokt het flesje leeg, waarna hij tevreden een enorme boer laat, wat gezien het gejuich nogal gewaardeerd wordt. Coen lacht mee, maar vraagt zich af wat hij hier eigenlijk doet.

‘Carla heeft geluk,’ verzucht Lydia later in de auto. ‘Haar leven zal één groot feest zijn.’

‘Dat zal wel meevallen,’ meent hij terwijl hij behendig een overstekende kat ontwijkt. ‘Er zal toch ook gestudeerd en gewerkt moeten worden.’

‘Wat ben je saai,’ klaagt ze. ‘Je lijkt mijn vader wel. Ik durf te wedden dat je geen druppel gedronken hebt.’

‘Als je daarmee alcohol bedoelt, dan heb je gelijk,’ zegt hij strak. ‘En je weet waarom.’

‘Ja, dat,’ zegt ze vaag. Drie seconden later snurkt ze als een os.

Bij een alcoholcontrole zou hij beslist moeten blazen, bedenkt hij. De politie zou hem niet op zijn woord geloven als hij zegt dat hij geen druppel alcohol gedronken heeft. Niet met deze walm in de auto. Hij zet het raampje op een flinke kier open.

Kreunend komt Lydia de kamer in. ‘Hoofdpijn...’

‘Wat?’ Coen knippert met zijn ogen. Hij was eindelijk diep in slaap geweest, wat een behoorlijke prestatie was op de mooie, maar niet al te comfortabele lichtblauwe bank. Op een elleboog leunend kijkt hij naar haar. Hij weet dat ze moeten praten, hoe eerder hoe beter, maar dit is duidelijk niet het goede moment.

Vastbesloten schuift hij de dunne fleecedeken van zich af.

‘Waarom lig je op de bank?’ vraagt ze met een verongelijkt stemmetje.

Hij stoot een lachje uit, maar geeft geen antwoord. Het is nota bene de eerste nacht die hij in haar appartement doorbrengt en ze herinnert zich waarschijnlijk niet eens hoe ze in bed gekomen is, maar het mag duidelijk zijn dat hij zich als een heer gedragen heeft. Hij heeft zich ertoe beperkt haar schoenen uit te trekken en haar met jurk en al in haar bed te droppen.

Hij zet een pot sterke koffie en trekt de kastjes open op zoek naar iets om mee te ontbijten. Hij komt niet verder dan een paar eierkoeken, wat hem met een glimlach aan de eiersnijder doet denken. Hij vermoedt dat het ding geen dienst zal doen in Leiden. Misschien had Lydia gelijk gehad dat hij beter niets had kunnen kopen dan waar hij mee aangekomen was. Oké, hij is de eerste om toe te geven dat hij geen kenner is van kwalitatief keukengerei, maar in zijn optiek kan het er zeker voor een lastminutecadeau best mee door, al heeft de juslepel dan een tuitje.

Hij legt de eierkoeken op een schotelkje. Het maakt ook niet uit. Hij heeft zijn best gedaan en als Lydia dat niet weet te waarderen, dan is dat haar probleem, niet het zijne. De tijd dat hij van slag raakte door de mening van een ander ligt achter hem. Hij laat zich niet meer verantwoordelijk maken voor iets wat niet zijn verantwoordelijkheid is.

Hij schenkt twee mokken vol sterke, zwarte koffie en geeft er een aan Lydia.

‘O bah.’

‘Opdrinken, dat is goed tegen je kater,’ zegt hij kort.

‘Niet.’ Toch drinkt ze de mok langzaam leeg. De eierkoek

laat ze liggen. Coen hapt gretig in de zijne, al snakt hij naar een stevige volkorenboterham met oude kaas en roomboter.

Anderhalf uur later heeft Lydia een paar paracetamols geslikt, gedoucht en nu zit ze gekleed in een skinny jeans en een bloesje met minstens een knoopje te veel open in kleermakerszit op de bank.

Hoe ze dat voor elkaar krijgt in zo'n superstrakke broek...

Tijd om de koe bij de horens te vatten. Hij laat zich niet langer voor het karretje van zijn moeder spannen. Het bezoek aan zijn broer in Rome heeft hem kracht gegeven. Door hun gesprekken werd nog duidelijker hoezeer hun moeder probeert hun leven te regisseren. Hopelijk heeft ook Alex genoeg moed gekregen om hiertegen in te gaan. Het is wel jammer dat hij lang zoveel niet van de stad gezien heeft als hij gewild had. Misschien komt dat nog een keer. Het belangrijkste is dat Alex en hij nu van elkaar weten waar ze staan. Naast elkaar!

'Je hebt wát gedaan?' Veronica gilt bijna. Ze balt haar handen en slikt heftig om de koele kalmte die ze zichzelf aangeleerd heeft en die ze zo aristocratisch vindt, terug te winnen. Ze heeft zich een moment laten gaan, nu moet ze zich herpakken om te redden wat er te redden valt.

'Lydia en ik zien elkaar niet meer,' herhaalt Coen rustig. 'Dat heb ik haar net verteld. Het spijt me, ma, maar ik verwacht meer van een huwelijk dan een fusie tussen een titel en geld. Hoe hard ons landgoed het ook gebruiken kan. Ik verkoop mezelf niet.'

'Weet je hoeveel moeite ik heb gedaan om je bij de Van Heeterentjes te introduceren?' sist Veronica.

'O ja, dat weet ik.' Nu wel. Lydia wist het ook. Het leedvermaak in haar ogen toen ze hem erover vertelde was hem niet ontgaan.

'Je weet het niet half,' bijt ze hem toe. 'Anders had je Lydia niet laten schieten. Het is een mooie, hartelijke vrouw en bovendien erfgename van een fortuin. Ze gaat heus niet op je zitten wachten.'

‘Dat weet ik, en dat verwacht ik ook niet.’ Coen hoort dat zijn stem nog steeds kalm klinkt, al kromt hij krampachtig zijn tenen in zijn sokken.

Hij haalt diep adem voor hij zijn volgende kaart uitspeelt.

‘Ik heb een plan om Ommele uit de misère te halen.’

‘Jij? Met wie? Hoe heet ze?’

Wanneer zal zijn moeder beseffen dat hij niet de losbol meer is van een paar jaar geleden, vraagt hij zich af voor hij antwoordt: ‘Ik alleen.’

‘Ah, baron Von Münchhausen.’

‘Wat bedoelt u?’ Verbaasd kijkt hij zijn moeder aan.

‘Je bent van plan jezelf uit het moeras te trekken zoals Von Münchhausen beweerde zichzelf aan zijn vlecht uit het moeras getrokken te hebben. Met dit verschil dat je niet alleen jezelf eruit trekt, maar onze hele familie erbij?’

‘Flauw.’ Hij beent met grote passen de kamer uit.

‘Coenraad.’

In de hal staat zijn grootmoeder Wendelmoed, de enige die hem voluit bij zijn naam mag noemen. In het licht van de kristallen kroonluchter is het alsof er diamantjes glinsteren in haar zilveren haar.

‘Koffie?’ Aan haar frisse stem zou je niet zeggen dat de tachtig in zicht komt.

‘Volgens mij wilde je net weggaan,’ valt hem ondanks zijn gemoedstoestand op.

‘Mijn plannen zijn zojuist veranderd,’ zegt Wendelmoed laconiek. ‘Mijn wandelingetje naar de eendenvijver kan wachten. Kom, dan maak ik koffie voor je.’

Aan haar houding ziet hij dat ze aandachtig luistert. Wendelmoed onderbreekt hem geen enkele keer voor hij klaar is met zijn verhaal.

‘Ik vind het fantastisch,’ zegt ze eenvoudig. ‘Mijn zegen heb je.’ Ze lacht en geeft hem een knipoog.

‘Maar wil je de financiële...’ Nu valt ze hem wel in de rede en wuift zijn woorden weg.

‘Ik was heus al wel gewaarschuwd door de rentmeester als je onverantwoorde risico’s zou willen nemen.’

‘Dus je wist het al?’ vraagt hij teleurgesteld.

‘Nee, en je mag het gerust als een goed teken beschouwen dat Jan het niet nodig heeft gevonden om ook maar een tipje van de sluijer op te lichten.’

Hij beseft dat zijn grootmoeder, al bemoeit ze zich dan officieel niet meer met het reilen en zeilen van het landgoed, wel degelijk nog een vinger aan de pols houdt.

Coen scheurt een boterham in brokjes die hij met een brede zwaai in het water werpt. Zijn oma heeft hem het zakje oud brood meegegeven. Ze wordt er zelf altijd zo rustig van om de eenden te voeren, zei ze. Hij kon dat nu meer gebruiken dan zij. Dus voert hij voor het eerst in jaren de eendjes. En hij vindt het nog leuk ook. Vrijwel alle eenden schieten op het toegeworpen brood af, vechtend om elk stukje. Een wit eendje blijft wat achteraan. Hij breekt een stukje van een overgebleven eindje stokbrood af en mikt op het zielige eendje. Een meeuw vangt het stukje brood in zijn vlucht. Een prachtig gezicht vindt hij dat altijd.

Een poosje vermaakt hij zich met stukjes zo hoog mogelijk in de lucht te gooien en te kijken hoe de meeuwen ze feilloos weten te vangen. Als hij weer aan het witte eendje denkt, ziet hij het niet meer.

Hij schudt de kruimels uit de zak en verfrommelt die tot een prop die hij in zijn jaszak stopt. ‘Hola!’

De witte eend staat vlak achter hem en kijkt hem hoopvol aan. Slim van dat beest.

Als hij het op tijd gezien zou hebben.

‘Sorry makker, het is op.’

De eend staart hem aan.

‘Morgen,’ belooft hij.

Langzaam, bijna hooghartig wendt het beest zijn kopje af.

Hoofdschuddend loopt hij het bospad af. Misschien hebben zijn moeder en Lydia toch wel gelijk en is hij stapelgek. Als hij al beloftes doet aan een eend...

Hij houdt zijn belofte en brengt het witte eendje de volgende dag oud brood. Zijn oma heeft gelijk. Op de een of andere manier heeft het wandelingetje naar de eendenvijver en het voeren van de eenden en meeuwen een kalmerend effect.

De dagen verstrijken en zijn plannen krijgen steeds meer vorm.

De eendenvijver met de brutale meeuwen en het zielige witte eendje raakt op de achtergrond.

Sara is onverwacht getuige van een geheimzinnige familiegeschiedenis

Sara heeft een eigen winkeltje in een gehucht in het oosten van het land, maar de zaken gaan slecht. Daarom besluit ze de deuren in de luwe zomermaanden te sluiten. Om toch wat geld te verdienen, neemt ze seizoenswerk aan in het hostel op het landgoed van de familie Van Ommele tot Tollenbosch aan de Noord-Hollandse kust. Na het overlijden van zijn vader begint jongste zoon Coen een hostel om het landgoed te redden. Samen met zijn broer Alex moet hij alles op alles zetten om het rendabel te maken. Sara heeft het hier erg naar haar zin en kan het goed vinden met de familie, maar hoe beter ze hen leert kennen, hoe meer ze erachter komt dat er grote geheimen verborgen zijn.

Simone Foekens schrijft al jaren romans en jeugdboeken, die door velen met plezier worden gelezen. *Hostel aan zee* is haar elfde roman in de Romanserie. Met haar boek *Schelpenwit* won ze de Valentijnprijs.

Z&K

ISBN 978 90 2053 689 8 NUR 344

9 789020 536898

www.romanserie.nl